

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 18
---------------------	--	--	--	-------------------

Малки приказки

Доброто дете,

На една гара въ Франция единъ богатъ господинъ, тъкмо въ момента, когато поискалъ да се качи въ първа класа, дочулъ задъ себе синѣка-къвъ гласъ. Обърналъ се и видѣлъ вастникопродавчето, отъ което преди малко си купилъ вестникъ. То му казало:

— Господине, вие сте сбъркали: вмѣсто да ми дадете двадесетъ су за вестника, дали сте ми единъ наполеонъ.

— Нищо отъ това, отговорилъ господинътъ. — Можешъ свободно да да си задържишъ златната монета, защото азъ не щѣхъ и да си спомня за нея.

— Ба, господине, но това нѣщо азъ не бихъ го забравилъ: винаги щѣхъ да си мисля, че тая монета съмъ я открадналъ.

Ползата отъ фенера

Въ тъмна нощъ вървѣлъ слѣпецъ къмъ единъ кладенецъ. Той носѣлъ въ едната си ржка стомна, а въ другата фенеръ. Единъ човѣкъ, който минавалъ покрай него, забелязалъ на слѣпеца:

— Глупчо, защо ти е фенеръ, когато за тебъ е все едно день и нощъ!

Слѣпецътъ се засмѣлъ и му отговорилъ:

— Азъ не нося фенера за себе си, а за такавъ глупакъ, какъвто, си ти. Не разбирашъ ли, че въ тъмно ще се блѣснешъ отгоре ми и ще ми счупишъ стомната!

Луната

Нѣкой-си човѣкъ вадилъ отъ

Въ училището

Учителка

кладенеца вода и на дъното му забелязалъ образа на луната.

— Я гледай, къде е паднала луната! — казалъ на ума си човѣкътъ — Трѣбва непременно да я извадя.

И той бързо спусналъ кофата. При изтеглянето ѝ вжжето се скжсало, а отъ това човѣкътъ се обърналъ и падналъ на земята. Въ този моментъ видѣлъ на небето луната, въздъхналъ си и щастливъ че е извършилъ едно добро дѣло, казалъ си:

— Бре, колко силно съмъ изтеглилъ кофата, че луната веднага отскочи право на мѣстото си! Сега не съжалявамъ нито за скжсаната кофа, нито за това, че доста се натъртихъ.

Приятелство

Единъ богаташъ далъ въ заемъ пари на нѣкой свой приятель. Следъ това приятельтъ престаналъ да го спохожда, както по-рано вършилъ това. Единъ день богаташътъ случайно го срещналъ и му казалъ:

— Защо вече не идвашъ при менъ? Сега нѣмамъ вече нито паритъ, които ти дадохъ, нито приятеля си. Върни ми поне едно отъ тия две нѣща!

Длъжникътъ се зачервилъ отъ срамъ. Той билъ изпратилъ езетитъ пари на своя боленъ синъ, лѣкуването струвало доста скжпо и заради това не можелъ да върне заетитъ пари.

— Прощавай! — казалъ той на своя богатъ приятель. — Не дохождахъ защото искахъ да ти върна изведнажъ и дветѣ нѣща: и паритъ, и приятеля. Само не можехъ да сторя това така бързо. Знаешъ, че синъ ми боледува отъ дълго време.

— Ахъ, — забелязалъ на това богатиетъ приятель, — ела и ми върни само приятеля. Паритъ вече не ми трѣбватъ!

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

ЯГАГА

По една широка улица между два хълма се чува викове, задвижи се народъ и почна да гърми нѣкаква странна музика, каквато на земята Янъ Бибиянъ не бѣше чувалъ. Пищения и хармонични металически думкания, прашения като отъ картеници, звукове, като че ли отъ кипяща вода, се смѣсваха въ нѣкакъвъ тържественъ, оглушителенъ шумъ, който не бѣше неприятенъ.

Народътъ се спусна нататкъ и почна да вика:

— Ягага, Ягага!...

— Ягага, Ягага! — обърна се водачътъ къмъ Янъ Бибиянъ и се разкрачи като четаль. Топковиднитъ му стъпала се надуха и той подскокна съ тѣхъ нѣколко пжти право нагоре.

Кржгътъ отъ лунаги, които бѣха придружили Янъ Бибиянъ до тукъ, сжщо почна да подскача и да вика.

Отъ улицата се зададе тържествено шествие.

Най-напредъ вървѣха музикантитъ. Едни отъ тѣхъ носѣха дълги, съ металически блѣсъкъ на злато, пржчки, които удряха една о друга. Други биеха съ сжщо такива лѣскави кълбета и плочи, а трети държахъ въ жбитъ си нѣкакви блѣи инструменти, прилични на ножици и чаткаха съ тѣхъ. Тѣ вървѣха тържествено, а предъ тѣхъ заднишкомъ вървѣше водачътъ имъ, навѣрно капелмайсторътъ, махаше съ дългитъ си ржце, като съ криле и високо подскачаше.

Всички бѣха наметнати съ тънки наметала, които почти се влачеха. Тия наметала изглеждаха направени отъ нѣкакъвъ блѣлъ металъ и даваха отражение, като отъ нѣкой тънъкъ ледъ.

Следъ музиката вървѣха, подскамайки, едри лунаги, облѣчени въ червени наметки, а следъ тѣхъ вървѣше едъръ лунага, облѣченъ въ пѣстро-цвѣтна мантия, която феерично блѣщѣше и се отличаваше отъ всички. До него вървѣше, навѣрно, жена му, сжщо съ пѣстро-цвѣтно наметало, само че тя носѣше и нѣкакви шарени шалвари. Тя нѣмаше на гавата си пипала, като другитъ. Чакъ тогава Янъ Бибиянъ забележи, че между цѣлия събранъ народъ имаше и лунаги безъ пипала — това бѣха женитъ...

— Ягага, Ягага! — шумѣше народътъ.

— Ягага, Ягага! — каза пакъ водачътъ, като се обърна къмъ Янъ Бибиянъ и Калчо и посочи разперенитъ си крака. Той имъ даваше знакъ и тѣ да направятъ сжщото. Янъ Бибиянъ и Калчо разбраха и сжщо застанаха съ разтворени крака. Това бѣше войнишка стойка „мирно“.

Ягага — това значеше царъ. Идѣха царьтъ и царицата. Тѣ все така бавно и тържествено се приближаваха и като дойдоха на десетина крачки предъ Янъ Бибиянъ, придружавашитъ ги и музикантитъ се отдѣлиха на страна, а Ягага и Ягагада — царицата, застанаха предъ Янъ Би-

биянъ и Калчо, хванаха се за ржце и подскокнаха три пжти. Придружаващиятъ Янъ Бибиянъ подскокна сжщо три пжти и даде знакъ на Янъ Бибиянъ и Калчо да направятъ сжщото.

Колкото и да бѣше имъ смѣшна тая церемония, тѣ двамата прибраха краката си и почнаха да подскачатъ, като се стараеха да подражаватъ на Ягага.

Като спрѣха, царьтъ и царицата се приближиха до тѣхъ, а отстрани застана нѣкакъвъ придворенъ, който държеше въ ржцетъ си, нѣкаква изплетена отъ тънки златни жици ваза. Царьтъ брѣкна въ нея, извади нѣкаква голѣма плоча, прилична на кора отъ костенурка, но изящно изработена, съ гравирани по нея чудовища, пристѣпи и я закачи на шията на Янъ Бибиянъ. Сжщо такава, по-малка, закачи и на Калчо.

Янъ Бибиянъ разбра, че ги декориратъ. За да не остане дълженъ, той извади отъ джоба си една цигарена кутия, откжсна капака, който бѣ доста пѣстро изписанъ и съ една карфичка го закачи на гърдитъ на Ягага, близо до копчето на мантията му.

По жбестото лице на Ягага се изписа особено задоволство и той подскокна три пжти въ знакъ на блгодарностъ.

Тогава Янъ Бибиянъ пристѣпи и предъ Ягагада и закачи на шалваритъ ѝ долната частъ отъ цигарената кутия.

Ягагада подскокна сжщо отъ удоволствие и почна да трака съ жби, и, като всѣка жена, се наведе и почна да се любува на тоя страненъ подаръкъ, какъвто виждаше за първи пжтъ. Изглежда, че тоя подаръкъ ѝ

направи голѣмо удоволствие, защото тя се обърна къмъ събраното множество и като разпери ржце, подскокна нѣколко пжти високо надъ всички глави. Отведнажъ цѣлото множество почна да скача и да вика заглужително и възторжено. Музиката почна да свири.

— Е, Калчо, какъ мислишъ за това тържество? — обърна се Янъ Бибиянъ къмъ другаря си. — Какво не биха дали земнитъ жители, за да го видятъ.

— Интересно нѣщо! — каза Янъ Бибиянъ. — Мисля, че долу на земята биха ни завидѣли на орденитъ, защото изглежда, че това сж парчета отъ чисто злато. Тукъ ни се виждатъ леки, но на нашата земя биха тежали като камбани.

Докато Янъ Бибиянъ и Калчо говорѣха, Ягага и Ягагада мълчаха смирено. Тѣ навѣрно мислѣха, че гоститъ четатъ молитва, защото вдигнаха очитъ си къмъ небето, което приличаше на черенъ полиранъ мраморъ и презъ което свѣтѣше ослѣпительно слънцето.

Когато спрѣха да говорятъ, Царьтъ и Царицата застанаха отъ дветѣ страни на Янъ Бибиянъ и го хванаха подъ ржка. Водачътъ хвана Калчо и застана задъ тѣхъ. Музиката загърмѣ пакъ и трѣгна. Следъ нея трѣгнаха придворнитъ, следъ тѣхъ царскитъ особи съ Янъ Бибиянъ, водачътъ съ Калчо, а следъ тѣхъ се наредиха всички ония, които правѣха кржгъ наоколо. Тоя бѣше войска.

Царьтъ отвеждаше гоститъ въ двореца си на обѣдъ.

(Продължава)